

JOAN F. MIRA

*“Així entre tots
ho farem tot,
i ‘muerto el perro
se acabó la rabia’,
que és el que
calia demostrar, des
d’Abril Martorell
fins a Lerma
i Zaplana”*

Ni el nom

Fa cosa d’un any vaig publicar, no en aquest setmanari, un article sobre això mateix, sobre el nom, i per tant, sobre la cosa. Sobre el país sense nom dels valencians, sobre l’anonimat perfecte, perfectament acceptat, sense resistència ni reserves, pels polítics, per la premsa, per les institucions, i finalment pels ciutadans en general. L’article, com era d’esperar, no tingué cap resposta ni efecte. Tampoc n’ha tingut alguna iniciativa meua en llocs on pensava que n’havia de tenir: insistir en el nom, diu vostè?: això no té cap interès, cap importància. Però sí que en té, té tota la importància del món, simplement perquè sense nom no hi ha cosa, com ja ho demostraren els grecs i Wittgenstein i Michel Foucault. I jo no em resigne —dec ser l’únic— a anar pel món sense país amb nom: tinc la resignació del tot intacta, perquè no la gaste. La indignació se m’esmussa a poc a poc, vista l’abundància dels motius que haurien d’activar-la cada dia, però quan ha de saltar encara salta, a pesar de la fatiga de gastar-la tan sovint. Com ara quan, en un diari (pot ser qualsevol dels que s’editen a València, Alacant o Castelló: coincideixen quotidianament), he de llegir, per exemple, que un eminent sociolingüista, “*ha realizado encuestas en los territorios de Catalunya, la Comunidad, Baleares y Andorra*”. Quatre territoris, ja veuen: tres amb nom propi, un sense nom. Tres que són, un que no és. I quan es parla d’una antiga corona que comprenia, també, Catalunya, Aragó, la Comunidad i les Illes Balears. O d’un novíssim tren que passarà per Castilla-La Mancha, Múrcia i la Comunidad. I quan es diu que Espanya va molt bé, i la Comunidad millor. Que entre Aragó i la Comunidad hi ha problemes, per l’aigua. Que Zaplana viatja sovint de Madrid a la Comunidad. I etcètera, i així cada dia, els opinadors públics, els polítics, presidents, consellers, els diguem-ne intel·lectuals, el gremi de la premsa quasi sense excepció. Tant fa que parlen de cinema com d’eleccions, d’economia o de la salut pública: Espanya està dividida en setze territoris amb nom, i la Comunidad. No van voler (“ells”: el meu amic Alfons Cucó sabia qui, i per què) que el nostre país fóra un país, ni tan sols un petit país sense perill. No havia de ser res: Comunidad. Comunitat Valenciana, que és poc nom i poc ser, gairebé no és cap cosa.

Després, a poc a poc, l’adjectiu gentilici s’esfuma, s’esborra, esdevé sobrer: queda només Comunidad. Diran que és una “comunitat” constitucional, com Espanya és un estat. Cert. Però ningú no escriurà que entre els països de la Unió Europea, per exemple, hi ha França, Alemanya, i l’Estat. O que l’Estat i Portugal formen la península ibèrica. Perquè Espanya és un nom i una cosa. Com Aragó i Andalusia, Galícia i Astúries, i així fins a Ceuta i Melilla, Canàries, Perejil i Gibraltar. Nosaltres no som res. Per decisió superior, diàriament obeïda i acatada. Fins a la fi dels temps? Ara, potser per celebrar els vint-i-cinc anys d’aquesta Constitució espanyolíssima que jo no vaig votar, mare del patriotisme constitucional de l’única pàtria, pareix que el PSOE demana que, en una hipotètica revisió del text, s’hi incloguen els noms de les comunitats autònomes. Amb la qual cosa, la Comunidad serà per sempre intocablement constitucional, el País Valencià inconstitucional, i ja hauré begut oli pels segles dels segles. Potser per compensar que el nom de “valencià” no és res, el nostre estimat govern ha tingut la feliç idea de promocionar-lo una mica: “valencià”, a partir d’ara, serà una llengua més, quina alegria, a les escoles oficials d’idiomes del regne d’Espanya. Com s’ho faran, per ensenyar oficialment valencià diferent del català, no consta, però ja s’encarregarà l’Acadèmia de resoldre el problema. Així entre tots ho farem tot, i “*muerto el perro se acabó la rabia*”, que és el que calia demostrar, des d’Abril Martorell fins a Lerma i Zaplana. I tampoc ara espere cap reacció d’intel·lectuals, periodistes, polítics, i públic en general. Vostès dispensen la mala literatura.